

РЕШЕНИЕ

№ 4566

гр. София, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 04.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Петров

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9973** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 405 от Кодекс на труда (КТ).

Образувано е по жалба на „Интел Лоджистикс“ ООД срещу Принудителна административна мярка обективирана в т.4 от Протокол за извършена проверка № ПР2219560 от 14.07.2022г., с която на работодателя е дадено предписание в срок до 29.07.2022г. да изплати дължимото обезщетение при командироване в пълен размер на К. Х. П., съгласно чл.215, ал.1 КТ.

Жалбоподателят не оспорва, че служителят К. Х. П. със заповеди за командировки от 09.09.2021г., 04.12.2021г. и 14.01.2022г. е бил командирован на територията на Европейски съюз за общо 113 дни. Възражението е, че дължимите суми за командироване са изцяло заплатени, като с общо шест превода (05.10.2021г., 01.11.2021г., 02.12.2021г., 21.12.2021г., 31.12.2021г. и 09.02.2022г.) на служителя са платени общо 9838 лева за командироването, като поради техническа грешка, на част от преводите, като основание е посочено „бонус“. В тази връзка поддържа, че проверяващите са направили изводите си за нарушение без да изследват всички релевантни обстоятелства, с оглед на което прави искане наложената ПАМ да бъде отменена. Представя писмени доказателства.

Ответниците - Е. Х. – гл. инспектор и Г. С. – старши инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез своя пълномощник оспорват жалбата.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

След като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, намира следното:

Жалбата е допустима – подадена е от легитимирана страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт, жалбата срещу който подадена по административен ред е отхвърлена с решение изх.№ 22073278/11.08.2022г. на Изп. директор на ИА „Главна инспекция по труда“.

Разгледана по същество, съдът намира следното:

С обжалваната в настоящото производство принудителна административна мярка обективизирана в т.4 от Протокол за извършена проверка № ПР2219560 от 14.07.2022г., на работодателя „Интел Лоджистикс“ ООД е дадено предписание в срок до 29.07.2022г. да изплати дължимото обезщетение при командироване в пълен размер на К. Х. П., съгласно чл.215, ал.1 КТ.

Административното производство пред органите на ИА „Главна инспекция по труда“ е образувано по сигнал от К. Х. П. от 25.05.2022г., с твърдения, че работодателят „Интел Лоджистикс“ ООД не му е изплатил изцяло дължимите суми за командировка. Конкретно се твърди, че не са му изплатени средствата за командироването за периода от 14.01.2022г. насам. Във връзка със сигнала е образувана административна преписка и е разпоредено извършването на проверка.

Установени са следните обстоятелства, които не са спорни в производството:

К. Х. П. е назначен с трудов договор № 006 от 09.09.2021г. на длъжност „шофьор на товарен автомобил“ в „Интел Лоджистикс“ ООД с месечно възнаграждение в размер на 650 лева. Трудовият договор е прекратен със споразумение от 05.02.2022г.

Не е спорно по делото, че за срока на ТПО, със заповеди за командировки от 09.09.2021г., 04.12.2021г. и 14.01.2022г. служителят е бил командирован на територията на Европейски съюз за общо 113 дни, като последното командироване е от 14.01.2022г. до 05.02.2022г. – общо 23 дни. Заповедите за командироване и за прекратяването на командироването, издадени от управителя на „Интел Лоджистикс“ ООД са приложени по делото. От тях е видно, че не се съдържат финансовите условия на командировката, като с декларация от 07.07.2022г. пред проверяващите органи, управителят на „Интел Лоджистикс“ ООД е декларирал, че на К. П. са определени дневни командировъчни пари в размер на 35 евро на ден, които са му изцяло заплатени по банков път.

С оглед твърденията на страните, с определението за насрочване на делото, съдът е разпределил доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти в процеса, като е указал на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, в това число, че е изпълнил задължението си по трудовото правоотношение с К. Х. П. за заплащане на обезщетение за командироване.

За доказване на възраженията си, жалбоподателят представя писмени доказателства – платежни нареждания за преведени суми, както и е поискал изслушване на съдебна експертиза.

Приети са като писмени доказателства по делото: преводно нареждане от 05.10.2021г. за сума в размер на 2022,00 лв. и основание – бонус; преводно нареждане от 01.11.2021г. за сума в размер на 3190,00 лв. и основание – бонус; преводно нареждане от 02.12.2021г. за сума в размер на 1060,00 лв. и основание – командировъчни; преводно нареждане от 21.12.2021г. за сума в размер на 360,00 лв. и основание –

командировъчни; преводно нареждане от 31.12.2021г. за сума в размер на 2380,00 лв. и основание – командировъчни и преводно нареждане от 09.02.2022г. за сума в размер на 826,00 лв. и основание – командировъчни.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че сумите по посочените по-горе преводни нареждания са отразени в счетоводството на жалбоподателя и в подадените отчети за приходи и разходи, като „Други разходи“ в аналитична сметка 609/2 „Командировъчни“. Начисляваните плащания на персонала са за брутно трудово възнаграждение, обезщетения по КТ и КСО и командировъчни. Установено е, че конкретно К. П. е осигуряван само върху сумата по трудовия договор в размер на 650 лв. месечно, реципрочно на отработените дни за съответния месец. Допълнителни доходи над този размер, не са декларирани.

Приети са още като писмени доказателства: декларация за запознатост; вътрешни правила за работната заплата на работодателя; длъжностна характеристика; протоколи, декларации, служебна бележка и правилник за организация на вътрешния трудов ред.

Обжалва се принудителна административна мярка наложена на работодателя „Интел Лоджистикс“ ООД за отстраняване нарушение на трудовото законодателство, обективирана в т.4 от Протокол за извършена проверка № ПР2219560 от 14.07.2022г. съставен от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. Съгласно чл.405 КТ, принудителните административни мерки по ал. 1 на предходния член могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

В настоящия случай жалбоподателят не оспорва, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган по чл.404, вр. чл.399 от КТ – контролни органи на инспекцията по труда – инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – С., съгласно приложената заповед № 3-0055 от 14.01.2022г. на изпълнителния директор на ИА ГИТ. Актът е издаден в съответствие със законоустановените изисквания за форма и мотивираност на административния акт, като са посочени, както фактическите основания за издаването му, така и нарушената правна норма. Не се установява при издаване на акта, да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Настоящият състав намира и, че не е налице противоречие на административния акт с относимите материалноправни разпоредби.

Посочената за нарушена норма на чл.215, ал.1 КТ гласи, че при командироване по чл. 121, ал. 1 работникът или служителът има право да получи освен брутно си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет. Условията и размерите на обезщетенията при командировка са уредени в Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина, приета с ПМС № 115 от 3.06.2004 г., обн., ДВ, бр. 50 от 11.06.2004 г., в сила

от 1.07.2004 г. – Наредбата.

Съгласно чл.5, ал.1 и ал.2, т.6 от Наредбата, командироването в чужбина се извършва с писмена заповед, която съдържа и финансови условия на командировката или специализацията - пътни, дневни и квартирни пари, паспортни, визови и други такси и разходи за служебен багаж и начина за тяхното уреждане.

В конкретния случай са представени цитираните по-горе заповеди за командироване, в които обаче не е изпълнено изискването на чл.5, ал.1 и ал.2, т.6 от Наредбата и не са посочени финансовите условия на командировките. С писмена декларация, работодателят заявява, че на К. Х. П. са определени по 35 евро дневни пари за срока на командироването, които твърди да са платени с обсъдените по-горе платежни нареждания. В случая обаче, следва да бъдат отделни спорните от безспорните обстоятелства. Със сигналът, въз основа на който е образувано административното производство пред Инспекцията по труда, К. П. е сезирал контролните органи с оплакване, че не му е платено в пълен размер обезщетението за последното командироване - от 14.01.2022г. съгласно представената заповед за командироване. За по-ранните командировки – със заповед за командироване от 09.09.2021г. (за периода 09.09.2021г. – 13.11.2021г.) и със заповед за командироване от 04.12.2021г. (за периода 04.12.2021г. – 28.12.2021г.) служителят не е заявявал оплакване, че не е получил дължимите му суми и не е правил такова оспорване. Спорно в случая е дали му е изплатено изцяло обезщетението за последното командироване от 14.01.2022г. до 05.02.2022г. – общо 23 дни. За този период, съгласно заявеното от работодателя, на служителя се дължат по 35 евро – дневни пари на ден, което прави общо 805 евро (1574 лева). Освен обезщетението за командироване, за този период работодателят дължи и уговореното трудово възнаграждение в размер на 650 лева месечно, реципрочно на отработените дни. Работодателят заявява, че възнагражденията и командировъчните са изплащани по банков път с приложените преводни нареждания. За спорния период обаче - от 14.01.2022г. до 05.02.2022г., работодателят е представил единствено платежното нареждане от 09.02.2022г. за сумата от 826 лева. Тази сума обаче, е недостатъчна за покриване на дължимото трудово възнаграждение и обезщетението за командироване за периода (само то 1574 лева). Други доказателства, че дължимите суми за този период са изплатени на работника, не са представени. Не може да се приеме, че задължението за трудово възнаграждение и командировъчни за периода от 14.01.2022г. до 05.02.2022г. (датата на прекратяване на ТПО) е изпълнено с останалите представени от работодателя преводни нареждания, тъй като те са за предходни периоди и установяват изпълнение на задълженията му за предходни периоди. Преводните нареждания са от дати 05.10.2021г., 01.11.2021г., 02.12.2021г., 21.12.2021г. и от 31.12.2021г., за които периоди обаче служителят не оспорва, че е получил дължимите суми. Тези преводни нареждания обаче, са неотнормирани към спорния период – от 14.01.2022г., с оглед на което и не могат да служат като доказателство, че с тях са изпълнени задълженията на работодателя именно за периода от 14.01.2022г. до 05.02.2022г., за който е и подаден сигналът до Инспекцията по труда.

След като жалбоподателят, не е изпълнил възложената му доказателствена тежест да установи изпълнение на задължението си да плати на служителя дължимото обезщетение за командировка в рамките на процесния период, следва че жалбата срещу наложената ПАМ е неоснователна. Неизпълнение на задължението по чл.215, ал.1 КТ за заплащане на дължимото на служителя обезщетение за командироване

(пътни, дневни и квартирни пари) представлява допуснато от работодателя нарушение на трудовото законодателство, за преустановяване на което правилно и законосъобразно е наложена обжалваната ПАМ, от компетентните органи, в рамките на правомощията им да осъществяват цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство.

По тези съображения жалбата следва да бъде отхвърлена.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на делото право на разноски на основание чл.143, ал.3 АПК има ответникът, като следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София град, 27 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „Интел Лоджистикс“ ООД срещу Принудителна административна мярка обективизирана в т.4 от Протокол за извършена проверка № ПР2219560 от 14.07.2022г. от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

ОСЪЖДА „Интел Лоджистикс“ ООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на основание чл.143, ал.3 АПК, на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, сумата от 100 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: